

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 561 Usque Ad Annum 633

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117832

§.31. Lex, ne miles Monachus fiat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66072](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66072)

Sæculum VI. idem Evagrius Gregorium Patriarcham
 A. C. 593. certiore reddidisset, Simeonem ad mor-

c. 14.

tem decumbere, festinavit, ut vale-
 tum diceret, sed sero, & Simeone
 jam defuncto supervenit. Ipso Gregorio
 non diu post hæc ex vita mortali migran-
 te Anastasius Sedem Antiochenam, ante
 annos viginti tres expulsus, tandem an-

Sup. XXXIV

n. 28.

no 593. repetiit. Joannes Patriarcha Je-
 rosolymitanus eodem anno 593. animam
 efflavit, atque *Amos*, qui octo annis Se-
 dem tenuit, habuit Successorem. Ad
 hunc annum Mauritiæ Imperatoris due-
 decimum, Sede Jerosolymitana post mor-
 tem Joannis vacante, Evagrius Historia
 suæ Ecclesiasticæ finem imposuit. Ab E-
 vagrii tempore non amplius habemus ali-
 quam Historiam Ecclesiasticam uno con-
 textu concinnatam, sed res gestas ex Vi-
 tis Sanctorum, ex epistolis, & aliis cu-
 juslibet ævi Scriptis, atque etiam ex
 Scriptoribus profanis colligimus. (*)

§. XXXI.

Lex, ne Miles Monachus fiat.

Sup. VIII.

n. 23.

Mauritius Imperator anno superiore,
 edita lege, prohibuerat, ne illi,

(*) Mirum! quod illa ætate nemini in me-
 tem venerit, id obsequii posteritati præstare, ut
 Res Ecclesiæ litteris mandaret, cum tamen ex-
 mia aliorum se præcedentium Scriptorum Exem-
 pla præ oculis essent.

qui in manu signati & conscripti milites ^{Sæculum VI.}
 essent, vitam Monasticam amplecterentur. ^{A. C. 593.}
 Hanc Legem ad S. Gregorium detulit aliquis ex Imperatoris Scutariis nomine Longinus. Tunc quidem morbo laborans Pontifex responderi non potuit; at sub finem Indictionis undecimæ mensis ^{II. ind. ep. 62.}
 se Aug. anno 593. dedit ad Imperatorem Epistolam, in cujus initio ita loquitur: *coram Deo culpa vacuus non erit, qui Principes veritatem quocunque demum prætextu celaverit. In ista admonitione non loquor tibi ut Episcopus, nec ut Minister publicus, sed tanquam homo privatus, nam amicus tuus eram, antequam Mundi Dominus evaderes.* Legis tenorem deinde refert, & laudat primam Decreti partem, qua Munere publico fungentes a suscipiendo Clericorum ordine arcentur, quia, inquit, *istud hominum genus magis vitæ sortem mutare, quam Sæculum fugere cupit. At vero vehementer in admirationem me rapuit, quod in eadem lege prohibeas, ne illi, qui officia publica administrarunt, Institutum Monasticum amplectantur; nam Monasterium eorum nomine rationem reddere, & æs alienum solvere potest.* Nempe illa ætate Monachi Bona sua Congregationi afferebant, ^{Nov. 5. c. 3.}
 & adibant Hæreditates; itaque Monasterium, quod Bona ipsorum acquirebat, eorundem debita in se suscipere, vel ipsos

Sæculum VI. ipsos non admittere tenebatur. S. Gregorius profequitur in hunc modum: dum
A. C. 593.

Mandato edito milites a vita Monastica arces, pavidum me reddit, fateor, periculum tuum. Ita multis aditum ad Cælum præcludis, etsi enim etiam in Sæculo sancte vivere liceat, multi tamen, nisi omnia relinquunt, salvari non possunt. In ista epistola & in quibusdam aliis ad Imperatores in numero plurali loquitur, quia Mauritius Filium suum Theodosium 14. Aprilis, anno 593. ad Imperii societatem adsciverat. Tum profequitur:

Ego qui ita loquor ad Dominos meos, quis sum, nisi terræ vermiculus? nihilominus cobibere me non possum quo minus ad Principes loquar, dum istam Legem Deo contrariam cerno. Data est vobis a Cælo Potestas in omnes homines, ut eos, qui Boni esse cupiunt, adjuvetis, & sic Regnum terrenum ad Regnum Cælorum viam paret. Interim omnibus per Præconem promulgatur, illum, qui semel Mundo servire ceperit, Jesu Christo servire non posse, nisi pactum serviendi tempus expleverit, aut ut invalidus missionem acceperit. Ideo Jesus Christus hæc tibi respondet, per os meum: cum Domino tuo ab epistolis esses, Prætorianorum Ducem, tum Cæsarem, tum Imperatorem, & Imperatorum Patrem feci te. Sacerdotes meos tuæ Potestati submisi, tu vero milites tuos
 ameo

ameo *Servitio revocas. Dic mihi, obse-* Sæculum VI.
cro Auguste! servo tuo; quid responde- A. C. 593.
bis Domino tuo, quando veniet, ut judi-
cet te, & tibi talia exprobrabit? Et in-
ferius: per judicem terribilem obtestor
te! ne tot lacrymas, quas coram Deo ef-
fundis, tam prolixam orationem, tot elee-
mosynas, & jejunia, irrita & inania ef-
se velis, sed latam hanc Legem vel mutes
vel mitiges. Ego quidem, cum imperio
tuo subiectus sim, illam in diversas Orbis
Partes transmisi, eandemque Legi Divi-
næ adversari satis te monui. Itaque utrin-
que quod mei fuit muneris implevi. Obe-
dientiam Imperatori præstiti, &, quid
sentiam, pro causa Dei dixi. ()*

S. Gregorius epistolam direxit ad
 Theodorum in paucis amicum suum, Me-
 dicum Imperatoris, apud quem magna
 valebat Auctoritate, quippe ejusdem
 opera, cum deinde pacis condiciones
 cum Principe Avarorum pacisci vellet,
 usus est. Ad eum S. Gregorius inter alia
 dicit: *Si illud hujus Legis ferendæ causa*
fuit, quod militum conversione exerci-
tuum robur frangatur, meminervit Impe-
rator, non tam militum armis, quam ora-
tionis ipsius vi Persas devictos fuisse. Id
vero ingrati animi indicium mihi videtur,
quod milites suos avocet a Servitio illius,
cujus

(*) Hæc de Potestate sua Gregorius Papa San-
 ctus & Doctor.

Sæculum VI. *cujus Gratia non militum modo, sed*
A. C. 593. *Episcoporum Dominus existit. Tum*
liberius: rogo te, ut hanc meam Admon-
tionem Imperatori soli & tempore opt-
tradas. Nolo, ut illam Nuncius meus
publice reddat. Dum tu familiarius Prin-
cipi servis, liberius talia suggerere pote-
inter tot negotia fluctuanti, quæ conscien-
tiam tangunt. Si audierit te, Salutem
animæ ejus, & tuæ procurasti, si non au-
inf. n. 53. dierit, saltem id tibi soli proderit. Li-
berius videbimus, qua moderatione Lex
illa mutata fuerit. ()*

§. XXXII

(*) Hier hat unser Protestant eine Anmerkung gemacht, aus welcher erhellet, was er für ein Meister in der Folgerungskunst sey. Wir wollen ihn Schritt vor Schritt daher aufgezo-gen kommen lassen. Er hebt an: Aus diesem Briefe Gregorii kann man einige Wahrheiten lernen, die man in den folgenden Zeiten nicht mehr für Wahrheiten hat erkennen wollen. Denn einmal so kommen darinn sehr ehrerbietige Ausdrücke vor, deren sich der Pabst gegen den Kayser bedienet, ja sich nur als einen armen Wurm gegen ihn geachtet hat; eine Wahrheit, die Gregorius der VII. im eilften Sæculo gewiß nicht geglaubet hat. Die Wahrheiten, welche dieser Brief enthält, werden heut eben sowohl als damals für Wahrheiten erkannt, wie wir gleich sehen werden. Wenn nur der Uebersetzer die Wahrheiten und die Redensarten von ein-
 ander